

1. Гриджук О.Є. Специфіка формування мовнокомунікативної компетентності студентів лісотехнічного напрямку підготовки// Наукові записки. Серія: педагогіка. – 2016. – №1. – С.75- 80.

2. Пентиліук.М.І. Стратегічні орієнтири підготовки майбутнього вчителя-словесника / М.І.Пентиліук // Дивослово. – 2014. №11. – С. 2 - 6.

Пантілеєнко К.С.

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

ПРИЙОМИ НЕПІДГОТОВЛЕНОГО МОВЛЕННЯ ІНОЗЕМНОЮ МОВОЮ

Володіння іноземною мовою для спеціаліста з вищою освітою є не лише частиною його загальної культури, але й засобом для забезпечення постійного професійного зростання і конкурентоспроможності; тому сучасний студент потребує максимального розвитку іншомовної комунікативної компетентності.

Як зазначають учені, непідготовлене мовлення – це такий рівень володіння іноземною мовою, при якому мовець без підготовки (тобто, не витрачаючи часу на підготовку) і без прямих спонукань до говоріння здатний використовувати засвоєний мовний матеріал у комбінаціях, які раніше йому не зустрічалися. Провідними ознаками непідготовленого мовлення виступають його одночасна оформленість у мовному і змістовому плані під час вираження власних думок. Основні складові частини непідготовленого мовлення – це експромтність (уміння говорити швидко і без підготовки), імпрізованість (уміння комбінувати) та спонтанність (здатність ініціативно розпочати та продовжити розмову).

Основною відмінною ознакою непідготовленого мовлення від підготовленого є те, що при непідготовленому мовленні мислення зосереджується на змістові висловлювання, а мовне оформлення відбувається

підсвідомо завдяки високій автоматизації мовленнєвих навиків. Ось чому важливо реалізацію завдань навчання невідготовленому мовленню розпочинати з формування автоматизації мовлення, якій сприяють різноманітні вправи, націлені на говоріння за відомою іншомовною інформацією. Серед них у технічних вищих навчальних закладах використовуються переказ тексту, переказ за ключовими словами, переказ зі стисненням тексту, завдання на узагальнення прочитаного матеріалу за фахом, визначення головної ідеї тексту або абзацу, вивчення розмовних кліше.

Передерій О.Л.

КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти»

ЩОДО ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ

У наш час суспільству потрібні освічені, самостійні й діяльні особистості, здатні до співпраці, підготовлені до швидкого й ефективного прийняття відповідальних рішень, націлені на успішну спілкувальну взаємодію. Через це одним із пріоритетних завдань сучасної педагогічної науки стає формування у молоді умілих здібностей до соціальної мобільності, активного пристосування у спільноті й оточенні, а також до успішної соціалізації взагалі.

Педагогічна наука, протягом кількох століть досліджуючи адаптацію особистості у суспільстві, розробила й закріпила термінологічно-поняттєву базу, що послужила підґрунтям для всебічної характеристики процесу соціалізації індивідуумів. Традиційно соціалізацію вчені розглядають як суперечливий процес засвоєння соціальних норм і цінностей, що виражається у формуванні суспільно прийнятих характеристик особистості за допомогою освоєння колективного досвіду, і відтворення цього досвіду через активне включення у соціально важливу діяльність. Зазвичай науковці досліджують різні підходи і концепції до вивчення соціалізації, описують характеристики